

ת"פ 50453/03/23 - מדינת ישראל, ע"י ענף תביעות, מחוז ירושלים, משטרת ישראל נגד סמר אלקיסי

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 50453-03-23 מדינת ישראל נ' סלימאן(עציר)

בפני בעניין:	כבוד הנשיא שמואל הרבסט המאשימה	מדינת ישראל ע"י ענף תביעות מחוז ירושלים משטרת ישראל
נגד הנאשמים		סמר אלקיסי ע"י ב"כ עוה"ד יעקב קמר

גזר דין

כתבי האישום ועובדותיהם

הנאשמת אשר לפניי, הורשעה על פי הודאתה בשני כתבי אישום המפורטים בכותרת בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו (2 עבירות), שיבוש מהלכי משפט, הסעת שלושה תושבים זרים או יותר, הסעה ברכב של תושב זר (2 עבירות) וכן הסתייעות ברכב לביצוע עבירה.

על פי עובדותיו של **כתב האישום אשר צורף** (ת.פ. 19960-05-22), נהגה הנאשמת ברכב ביום 26.4.22 כאשר בתה הקטינה איתה ברכב ויחד איתן שישה שוהים בלתי חוקיים אשר אינם מורשים לשהות בישראל, ואשר היו אותה העת מכוסים בשמיכות.

שוטר שהיה במקום עצר את רכבה של הנאשמת לבידוק וביקשה להציג תעודת זהות, אולם הנאשמת סגרה את חלון הרכב. השוטר דפק על חלון הרכב והורה לנאשמת לפתוח את הדלת.

הנאשמת החלה להתלהם תוך שהיא מדברת עם הנוסעים ברכבה ובכל אותו הזמן ביקש אותה השוטר לצאת מהרכב. לבסוף הנאשמת ביקשה לחזור לרכב באמתלה שבתה הקטינה מצויה שם, נכנסה לרכב, פרצה את המחסום ונמלטה מהמקום.

כתשעה חודשים קודם לכך, ביום 31.7.21, נהגה הנאשמת ברכב לכיוון מחסום המנהרות ולא שעתה להוראת שוטר אשר היה במקום וביקש ממנה לעצור, עברה בין מסלולים בכביש ובסופו של דבר נעצרה בשכונת פסגת זאב בירושלים כאשר לצידה יושבת בתה הקטינה ובספסל האחורי - שני שוהים בלתי חוקיים בישראל.

כתב האישום דנן מלמד כי ביום 9.3.23, יצר אדם שלא החזיק באישור כניסה לישראל קשר טלפוני עם הנאשמת וביקש ממנה כי תסיע אותו מהכפר בתיר אל תוך תחומי ירושלים. הנאשמת הגיעה למקום, עברה במחסום המנהרות, כאשר בכל אותה העת, אותו אדם שוהה ברכבה והורידה אותו בירושלים והוא שילם לה תמורת שירות זה, סך של מאה דולר במזומן.

הנוסע נכנס לקו אוטובוס מס' 220 מהישוב ביתר עילית לעיר אשדוד כאשר באמתחתו מטען חבלה אותו ניסה להפעיל, אולם המטען, למרבה המזל, לא התפוצץ במלואו.

האוטובוס היה מלא אותה העת בנוסעים.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש והצדדים טענו טיעוניהם לעניין זה.

הטיעונים לעונש

המאשימה הצביעה על הסכנה הרבה הטמונה במעשיה של הנאשמת, כפי שניתן היה לראות במקרה דנן כאשר הנוסע, בסופו של יום, החזיק במטען חבלה אותו ביקש להפעיל באוטובוס אשר היה עמוס בנוסעים.

במעשיה, הנאשמת פגעה בערכים המוגנים של ריבונות מדינת ישראל, ביטחון אזרחיה ותושביה, טמון בהם פוטנציאל לסיכון ביטחוני ויש קושי רב להתחקות אחר כוונת השוהים ואין לדעת את מטרותם.

המאשימה ביקשה להחמיר עם הנאשמת, שכן היא התחזתה לאישה דתית, בעלת כיסוי ראש, כפי שמוצג בתמונה שהוגשה, היא ריצתה ימי מעצר לא מועטים בתיק הראשון, אך הדבר לא הרתיע אותה מלבצע את העבירות בתיק העיקרי.

התנהגות הנאשמת ערמומית, והיא משתמשת בכל האמצעים כדי לבצע את מעשיה, וגם השוטרים שעמדו בדרכה לא עצרו אותה והיא עשתה הכל על מנת להימלט מהדין ואף השתמשה בבתה הקטינה כדי לברוח מהמקום.

נוכח כל אלו, עתרה המאשימה למערכת של מתחמים עונשיים, בגין התיק דנן ובגין זה אשר צורף, אשר עומדים על **6-20** חודשי מאסר (כתב האישום דנן), וכן **6-24** ו- **6-18** חודשי מאסר (בכתב האישום אשר צורף).

נוכח עברה הפלילי אשר יפורט להלן, סברה המאשימה כי מקומה צריך שייקבע על חלקו **העליון** של כל מתחם ומתחם, ובצירופם, תוך חפיפה מסוימת, הרי שעונשה צריך שיעמוד על **36** חודשי מאסר.

עוד ביקשה המאשימה לחלט את כלי הרכב התפוסים ששימשו את הנאשמת להסעת השהים הבלתי חוקיים, להשית על הנאשמת מאסר מותנה, התחייבות, קנס בסך 20,000 ₪ ופסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

ב"כ הנאשם פתח את טיעונו באמירה ערכית לפיה לא ניתן לענוש את הנאשמת על הפוטנציאל שבעבירות אלא רק על עצם ביצוען. לדבריו, מדובר במקרים, בהם הכירה הנאשמת, לעיתים, את הנוסעים או את מי ששלחם, ולכן יש להתייחס למעשיה בחומרה מופחתת, ומכאן יש לגזור את מתחמי הענישה.

לדבריו, הנאשמת נמצאת במעצר עד תום ההליכים, והודאתה חסכה בזמן שיפוטי ושמיעת 24 עדי הגנה.

התנהלות החוקרים הייתה בעייתית ונכון שהנאשמת הסיעה שוהים בלתי חוקיים אך היא קיבלה אחריות אמיתית על שעשתה ועל פועלה.

בשני המקרים הקודמים, הצהירה המאשימה כי די ב-8 חודשים של עבודות שירות, והוצע לה שתשהה חודש נוסף במאסר, וכך תימנע מעבודות שירות.

לדבריו, העבירה הראשונה בוצעה ביולי 2021, והנאשמת לא נעצרה או הועמדה לדין עד מאי 2022. כלומר, המדינה לא חששה מפוטנציאל הנזק הטמון בה ואלמלא הייתה נתפסת בתיק העיקרי, לא היה מוגש נגדה כתב אישום.

לשיטת הסנגור, העבירות שהנאשמת ביצעה אינן מצדיקות מאסר בפועל.

במקרה הראשון, לו היו אותם נוסעים מבקשים אישור שהייה בישראל, היו מקבלים זאת.

עבור התיק המצורף, הנאשמת לא הייתה מקבלת מאסר בפועל, אלא 4-5 חודשי עבודות שירות ואי אפשר לייחס לתיק הראשון את נסיבות התיק השני.

הנאשמת היא אישה משכילה, למדה 12 שנות לימוד, נשואה ויש לה ילדה בת 15 שנה. היא התגרשה לאחר שסבלה התנכלות קשה מבני משפחתו של הגרוש, נישאה שוב לבן זוג שנמצא באולם. עד גיל 32 לא היה לה עבר פלילי, אז הורשעה בנהיגה פוחזת והפרעה לשוטרי ונידונה לשל"צ.

הנאשמת למדה משפטים, סיימה שני תארים ועומדת לקבל רישיון עריכת דין. בעת משבר הקורונה נקלעה למשבר כלכלי קשה מאוד, ולא הצליחה להשתלב בתעסוקה. הנאשמת נפרדה מבן זוגה ומצאה את עצמה מטופלת ב-5 ילדים, שניים מהם סובלים מבעיות רפואיות.

כיום ילדיה נמצאים בחזקת אביהם והילדה בת ה-15 הפכה ל"אמא", ויש למנוע את התדרדרות המשפחה.

לשיטת הסנגור, יש להתאים את העונש למקרה הקונקרטי, בו לא קרה דבר, מתוך תקווה שהמקרה לא יחזור על עצמו.

אשר לתיק העיקרי, הסביר הסנגור כי הנאשמת בדקה את האישור של הנוסע, ראתה שהוא מתאים לשהות בשטחי

יהודה ושומרון בלבד, ואז הנוסע הציע את הכסף. אגב כך, הסליק את המטען והיא לא ידעה זאת. עוד אמר שהזעם והייאוש מכך שלא קיבל היתר כניסה לישראל, הביאו את הנוסע למצב שאליו הגיע.

הנאשמת לא פעלה מתוך מניע אידאולוגי, וגם לו היינו מצרפים את כל העבירות יחד, לא היה מגיע עונשה מעבר ל-10 חודשי מאסר בפועל.

אשר לחילוט הרכב, נטעו כי לא כתוב כי היא בעלת הרכב ולכן לא ניתן לחלט אותו. גם פסילת רישיון הנהיגה אינה קשורה לעבירה והיא זקוקה לרישיון כדי להסיע את ילדיה למוסדות הלימודים ולבתי חולים.

לפיכך, ביקש הסנגור לבודד ולקבוע מתחם ענישה לכל אישום, להסתפק ב-6 חודשים של מאסר בפועל, שמשמעותם 9-10 חודשי מאסר, כך שניתן יהיה לשחרר את הנאשמת ולאפשר לה לשוב לילדיה, הזקוקים לה.

הנאשמת בדברה האחרון, אמרה שהיא מצטערת מאוד, ובכלל לא ידעה שכך יקרה. היא אמרה שהיא ישראלית שאוהבת את המדינה ולא חשבה לרגע לפגוע בביטחונה או בביטחון אזרחיה. לו הייתה יודעת שבכוונת אותו נוסע לבצע את הפיגוע, הייתה מעדכנת בעצמה את כוחות הביטחון.

היא הוסיפה וסיפרה על סיבלה במעצר, בניתוק מילדיה, אשר שניים מהם סובלים מבעיות רפואיות. היא לא יכולה לדבר איתם והם לא יכולים לבקר אותה, בכלאה המוגדר הביטחוני.

היא מסרה שמעולם לא חשבה לפגוע במישהו, וכל רצונה היה להאכיל את ילדיה.

היא סיפרה שהיא מכירה את משפחתו של הנוסע, ורק בסופו של דבר התברר לה שהוא אדם לא טוב, אשר לקח אותה מילדיה וגרם לה סבל רב.

היא הוסיפה שכל יום היא מודה על כך שאיש לא נפגע ולא קרה דבר, ולו מישהו היה נפגע, הדבר היה מעיק על מצפונה וגורם לה לחשבון נפש.

לבסוף אמרה שתכבד כל עונש שייגזר עליה, אך ייחלה לצאת ממעצרה לילדיה, אשר משלמים את מחיר מעשיה וביקשה, בבכי, לתת לה הזדמנות אחרונה ואמרה שלא תשוב על מעשים דומים.

דין והכרעה

בית המשפט העליון עמד על החומרה הרבה הגלומה בעבירות של הסעת שוהים בלתי חוקיים ועל כך שחטאם של המסיעים גדול מחטאם של השוהים הבלתי חוקיים, שכן הראשונים חוטאים ומחטיאים את הרבים.

בית המשפט הדגיש כי אדם המסיע רכב עמוס בשוהים בלתי חוקיים פוגע בביטחון המדינה, ומסייע ביצירת תשתית לפעילות חבלנית וגם אם אין בכוונתו לגרום נזק בטחוני, לעולם אינו יכול לדעת בוודאות מי כל נוסעיו, ומה זומם מי מהם.

בפסיקה הודגשה גם החומרה והאשם הדבק בתושבי ישראל המסיעים שוהים בלתי חוקיים, ועל ידי כך יוצרים סיכון ביטחוני, גם אם עשו זאת למען בצע כסף בלבד (ע"פ 617/15 מונטר נ' מדינת ישראל (מיום 2.4.15), ע"פ 6545/16 אסקאפי נ' מדינת ישראל (מיום 21.2.17)).

הסעת אדם שאינו מורשה לשהות בישראל, עשויה להיראות למסיע כפעולה תמימה, אך האירועים החוזרים והנשנים, שבהם אזרחי ישראל אשר הסיעו והכניסו שוהים בלתי חוקיים לארץ, הסתיימו בכך שאלה ביצעו פעולות טרור והביאו לקיפוח חיי אדם - מעידים על תוצאת העבירות והשלכותיהן הקשות.

דומה שאין צורך להכביר במילים על פעולות הטרור המבוצעות בישראל ועל הקורבנות הרבים שהם גובים, ועל הפעילות הרבה והמשאבים העצומים שמדינת ישראל משקיעה במניעת פעולות אלה בדרכים שונות, אחת מהן היא חקיקה.

חוק הכניסה לישראל נועד למנוע אירועים אלה, ולכן אחת העבירות נוגעת לאלה המסיעים את השוהים הבלתי חוקיים, כאשר החשש הוא שאלה יבצעו פעולות טרור.

הנאשמת הורשעה בביצוע עבירות לפי חוק הכניסה לישראל, בגין שני אירועים שונים, שהביאו להגשת שני כתבי אישום נפרדים נגדה.

כתב האישום בתיק העיקרי מתאר כיצד הנאשמת נאותה להסיע אדם שאינו מורשה לשהות בישראל, תמורת בצע כסף.

הנאשמת הסיעה את אותו אדם, בעודו נושא על גופו מטען חבלה, אותו הניח מייד לאחר מכן באוטובוס שהיה מלא בנוסעים, במטרה לקפח את חייהם.

עולה כי הנאשמת אכן לא ידעה כי הנוסע מחזיק בידו את המטען, אך היא אספה אותו משטחי האזור והכניסה אותו לגבולות מדינת ישראל. היא ידעה שהיא עושה מעשה אשר יכולות להיות לו השלכות הרסניות וקשות, ובחרה לעשות כן בכל זאת, כדי להרוויח את התשלום ששולם לה.

במקרה זה, אין ספק בדבר מודעתה של הנאשמת לעצם האיסור והסיכון הטמונים במעשיה, שכן היא ביצעה אותם לאחר שכבר עשתה מעשים דומים בעבר ונתפסה על ידי המשטרה בעת ביצועם, בכתב האישום המצורף.

הנסיבות המתוארות בכתב האישום מלמדות שהנאשמת נערכה להסעת הנוסע מראש. בעקבות קשר טלפוני שיצר עמה ובקשתו להסיעו משטחי האזור אל תחומי ירושלים, הסכימה להסיעו וקבעה להיפגש עמו בתחנת דלק בסמוך לבית לחם, מבעוד מועד. מכאן, שלא מדובר בהסעה אקראית, אגב נסיעה אחרת, אלא במעשה מתוכנן מראש - תכנון

שאפשר לנאשמת שהות מסוימת לחשיבה והפעלת שיקול דעת- האם להכניס את התושב הזר לישראל או להימנע מכך.

בהסכמתה להסיעו, הנאשמת אפשרה למחבל להיכנס לישראל ולהניח את מטען החבלה באוטובוס מלא נוסעים.

למרבה המזל, מטען החבלה לא התפוצץ, אך לו הייתה תוכניתו מושלמת, היה מתרחש אירוע טרור רב נפגעים, שלנאשמת חלק משמעותי בו.

כידוע, בהתאם לסעיף 40ט(3) לחוק העונשין, בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בית המשפט מתחשב בנזק שהיה **צפוי** להיגרם כתוצאה מביצועו, גם אם בפועל לא התרחש. הנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מהעבירה שעברה הנאשמת, הוא קשה עד מאוד, וכזו היא גם הפגיעה בערך המוגן.

בהתחשב בפגיעה בערך המוגן, בנסיבות ביצוע העבירות ובענישה הנוהגת במקרים דומים, הרי **שמתחם העונש ההולם נע במקרה זה בין 5 חודשי מאסר אשר יכול שירוצו בעבודות שירות ל-18 חודשי מאסר, נוסף לעונשים נלווים.**

בתיק המצורף, הנאשמת עברה 2 עבירות של הסעת תושב זר, ועבירות נוספות של שיבוש מהלכי משפט והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

לכן, במקרה זה, נוסף לפגיעה בערך המוגן של הגנה על ביטחון המדינה, נפגע אף הערך של הגנה על הסדר הציבורי ושלטון החוק.

כתב האישום כולל שני אישומים. בין האירוע הראשון לאירוע השני חלפו 9 חודשים, בכל אחד מהם הנאשמת הסיעה אנשים שונים, ובכל אחד מהם נדרשה המשטרה להפעלת מנגנון נפרד לתפיסתה ולעצירתה ממעשיה. לכן, מדובר בשני אירועים נפרדים, שלכל אחד מהם ייקבע מתחם עונשי נפרד.

כתב אישום זה מתאר כי מעשיה של הנאשמת לא נעשו בתמימות, היא ידעה שהיא מבצעת עבירות חמורות ופעלה על מנת להתחמק מלתת את הדין עליהן: הנאשמת חבשה כיסוי ראש כשל אישה מהמגזר הדתי לאומי, כפי שהוצג בתמונה שהוגשה לתיק בית המשפט, ובמושב הנוסע אשר לצידה, נסעה בתה הקטינה. הנוסעים שברכבה היו מכוסים בשמיכות.

באישום הראשון, כאשר השוטר ביקש מהנאשמת לעצור לבידוק ולהציג לו תעודה מזהה, הנאשמת סגרה את חלון הרכב, ורק לאחר שהתלהמה וניסתה לדבר עם השוהים הבלתי חוקיים שהסיעה, אשר היו מכוסים בשמיכות, יצאה מהרכב.

בהמשך, ביקשה לשוב את הרכב כדי לחזור לבתה, ואז פרצה את המחסום ונמלטה מהמקום.

באותה עת, הסיעה הנאשמת 6 שוהים בלתי חוקיים.

באישום השני, המתאר עבירות שבוצעו 9 חודשים קודם לכן, הנאשמת הסיעה שני שוהים בלתי חוקיים וכאשר הגיעה למחסום המנהרות בירושלים ונתבקשה לעצור על ידי השוטר במחסום, לא שעתה לבקשתו. השוטר הוריד את שער המחסום והעלה את הדוקרנים, ואז הנאשמת סטתה למסלול האחר במהירות וחלפה על פני שוטר אחר, אשר סימן לה בידו לעצור.

השוטר נאלץ לרדוף אחר הנאשמת, אך היא הצליחה להימלט.

רק בהמשך, שעות מספר לאחר מכן, איתרה משטרת ישראל את רכבה של הנאשמת, כשבו יושבים גם שני השוהים הבלתי חוקיים.

כתב אישום זה מתאר כי הנאשמת פעלה באופן שיטתי, כחלק מעיסוקה ודרכה להרוויח כסף מהסעתם של מי שאינם מורשים לשהות בישראל.

הנאשמת פעלה בתחכום ובעורמה- היא התלבשה באופן מטעה, כיסתה את הנוסעים ברכבה בשמיכות, ונהגה שלצדה בתה הקטינה, באופן היוצר רושם שמדובר באם ובת הנוסעות בתמימות ברכב.

לאחר תפיסתה במחסום, הנאשמת לא שעתה לדרישות השוטרים לעצור, היא אילצה אותם לעשות שימוש באמצעי החסימה במחסום, ונמלטה מהם ברכבה, עברה בין נתיבים, ואילצה את השוטרים לרדוף אחריה.

בשונה מהאישום בתיק העיקרי, כאן לא ידוע מה הייתה מטרת כניסתם של השוהים הבלתי חוקיים לישראל, ולא נטען שפניהם היו לביצוע פעולות טרור, אך החזרה על המעשים, מספר הנוסעים שהנאשמת הסיעה ומעשיה - מעשים המהווים הפגנת בוז, חוסר מורא מפני המשטרה והחוק- מלמדים שלפני עבירות והתנהלות חמורה וערמומית של הנאשמת.

בהתחשב בפגיעה בערכים המוגנים, בנסיבות המתוארות כאן ובענישה הנוהגת, **מתחם העונש ההולם את העבירות, בכל אחד מהאישומים, נע בין 5 ל-18 חודשי מאסר בפועל, נוסף לעונשים נלווים.**

העונש המתאים

הנאשמת הודתה בעבירות המיוחסות לה, ובכך נטלה אחריות על ביצוען ושיתפה פעולה עם רשויות אכיפת החוק, וזאת יש לזקוף לזכותה.

הנאשמת, בת 39 שנים, אם ל-5 ילדים.

שניים מילדי הנאשמת סובלים מבעיות רפואיות, כפי שהוצג במסמכים שהוגשו לתיק בית המשפט, ואין ספק כי עונש המאסר כופה ניתוק וריחוק מהם ומקשה על הטיפול בהם ועל פרנסתם ופוגע הן בנאשמת והן בילדיה, וגם בכך יש להתחשב.

מאידך, לחובת הנאשמת עבר פלילי בגין הרשעה בעבירה של נהיגה פוחזת של רכב והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בה הרשעה בשנת 2016.

הגם שלא מדובר בעבירות לפי חוק הכניסה לישראל, מדובר בעבירות המעידות על כך שהנאשמת היום, כמו בעבר, אינה מכבדת ויראה את החוק, ולא חוששת מהפרעה למלאכת השוטרים בשמירה עליו.

הנאשמת ביצעה את העבירות נשוא התיק העיקרי, לאחר שביצעה את העבירות בתיק המצורף. גם בתיק המצורף, בין אירוע לאירוע, חלף זמן, ואף שהנאשמת נתפסה בעת ביצוע העבירות שם בפעם הראשונה, היא בחרה לשוב ולבצע את העבירות גם באישום השני.

הנאשמת הייתה עצורה בגין התיק המצורף, ולאחר שחרורה, בחרה לשוב ולבצע את העבירות דנן.

כלומר, לפני נאשמת שבחרה לבצע את אותן עבירות, פעם אחר פעם, שלוש פעמים, תוך שמעצרה ועצם קיומם של הליכים פליליים נגדה אינם מרתיעים אותה.

מלבד דבריה של הנאשמת בדיון האחרון בבית המשפט, אין לפני כל ממצא המראה שהיא נטשה את דרכה ובנוסף, היא לא עברה הליך שיקומי כלשהו, המצדיק חריגה ממתחמי הענישה שנקבעו.

אשר לפסילת רישיון הנהיגה של הנאשמת, נתתי דעתי לכך ששלילת רישיונה של הנאשמת יפגע ביכולתה להסיע את ילדיה למוסדות ולטיפולים השונים, אולם לא ניתן להתעלם מהשימוש שהנאשמת עשתה ברכבה וברישיון הנהיגה שלה לשם ביצוע העבירות.

לזכותה של הנאשמת, אזקוף את האחריות אשר נטלה על מעשיה, וכן את הסדר הטיעון העונשי אשר הונח בפניה טרם נולד כתב האישום דנן- והוא עומד על 8 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות. אמנם המאשימה אינה מחויבת עוד להסדר זה, אך יש בו כדי ללמד על עמדתה העונשית של המאשימה.

שקלתי את כל אלו, ועליהם הוספתי אף את נתוניה האישיים של הנאשמת, את סיפור חייה ואת ילדיה הנזקקים לה בבית, אך עם זאת הנחתי לנגד עיני גם את ילדיהם של נוסעי האוטובוס מכתב האישום דנן אשר עשויים היו להיוותר יתומים בשל מעשיה החוזרים ונשנים של הנאשמת.

עוד אציין, כי התנהלותה של הנאשמת אינה מלמדת על תמימות או על מי שנאלצת לבצע עבירות כמי שכפאה שד, אלא על מי שמבצעת עבירות בתחכום ובאופן נועז ועל אף שנפתח נגדה הליך במסגרתו היא "ראתה את בית המשפט מבפנים", לא שימש הדבר תמרור או הרתעה, והיא המשיכה בדרך זו.

עם זאת, זהו מאסרה הראשון, ועניין זה אף הוא מהווה שיקול, כמו גם השפעתו של העונש על המעגלים הסובבים

אותה, ומכאן מקומה **במרכז** של מתחמי הענישה ועם חפיפה מסוימת ביניהם.

בצע כסף הניע את הנאשמת, ועל מנת ליצור מידה כנגד מידה, הרי שגם עונשה יכלול רכיבים כלכליים משמעותיים על מנת להדגיש את הפסול שבמעשיה.

לסיום- בפנינו עבירת פוטנציאל אשר ברוב המקרים מסתיימת ללא שהפוטנציאל הקשה והאכזרי שבה מתממש. גם במקרה דנן זכינו לנס והמטען לא הביא עימו את השכול והכאב, אך אין לסמוך על הנס, ויש לפעול כדי שלא נזדקק עוד לניסים מעין אלו בדרך של ענישה.

סוף דבר

לבסוף, לאחר שנתתי דעתי לשיקולי הענישה הנדרשים, לשיקוליה של הנאשמת ולכל האמור כאן, ובהתאם לאלה, אני גוזר עליה את העונשים הבאים:

1. **12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרה בשני התיקים.**
2. **6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורה, והתנאי הוא שלא תעבור עבירה לפי חוק הכניסה לישראל, או אחת העבירות הנוספות אשר בהן הורשעה בהליך זה.**
3. **קנס בסך 10,000 ₪ או 80 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.8.24.**
4. **רשמתי לפניי את בקשת המאשימה לחילוט כלי הרכב המוזכרים בכתב האישום. בקשותיהם של הטוענים לזכות תוגשנה עד ליום 1.9.23 בליווי תצהירים כדין.**

עמוד 9

לא תוגשנה הבקשות עד למועד זה- ייחשב הדבר כהסכמה למבוקש.

5. 6 חודשי פסילה מלהחזיק ברישיון נהיגה. הפסילה תימנה מיום שחרורה של הנאשמת והרישיון יופקד עד ליום 1.8.23.

6. 6 חודשי פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורה, והתנאי הוא שלא תעבור כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ב' אב תשפ"ג, 20 יולי 2023, בנוכחות הצדדים ובאי כוחם.